

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 02226

VELVL ZBARZSHER SHRAYBT
BRIV TSU MALKAH'LE DER
SHEYNER

Itzik Manger

•

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

212

הילע געצייכנט פון מ. רייף, דרוקעריי: מ. נאָמבערג, וואַרשע, לעשנא 19

icek manger: „wiel zbarzer szrajbt brif cu matkele
der szajner” / drukarnia nomberga, warszawa, leszno 19
wydawnictwo: a. b. cerata warszawa—wiedeń 1937.

איציק מאַנגער / וועלוול זבאַרזשער שרייבט
בריוו צו מלכה'לע דער שיינער

copyright by a. b. cerata, wien / printed in poland 1937

איציק מאנגער

וועלד זבארזשער
שרייבט ברייך
צו מלכה'לע דער שיינער

פארלאנג א. ב. צערטא, ווארשע-ווין

---

1 9 3 7

די דאָזיקע לידער זינגען און דערציילן וועגן דער
ליבע פון דעם פאָעט און וואַגאַנט וועלוול זבאַרזשער
צו דער נייטאָרין מלכה'לע דער שיינער.

די דאָזיקע אויסטערלישע און שיינע ליבע האָט אין
מיר אָפגעקלונגען ווי אַ מאָנונג. זי האָט צו מיר
געטענה'עט: דו זאָסט אַמאָל געשריבן „קוין רגע
שיינקייט גייט נישט אויף דער ערד פארלוירן“. טאָ
זאָלשע טאָקע די דאָזיקע רגע שיינקייט באַקומען
אַ תיקון.

יאָרן־לאַנג האָבן די לידער אין מיר געדעמערט ביז
זיי האָבן באַקומען פאָרם. אויף פראַנסט יידיש: באַ
קומען לשון.

באַקענט האָט זיך וועלוול זבאַרזשער מיט מלכה'לע
דער שיינער אין רומעניע. צוליב ביז איצט נישט
אויפגעקלערטע סיבות, האָט מלכה'לע געמוזט אוועק־
פאָרן קיין קאָנסטאַנטינאָפאָל. וועלוול זבאַרזשער
האָט ווייטער אַרומגעוואָגלט איבער רומעניע, עסט־
רייך, רוסלאַנד. און ערשט העט, העט, קורץ פאָרן
טויט, איז ער געקומען צו זיין געליבטער קיין
סטאַמבול און אין איר הויז איז ער געשטאָרבן.

די מצבה אויפן קאָנסטאַנטינאָפּאָלער ביהעלמין
האָט זי אים געשטעלט.

וועגן דעם דאָזיקן קאָפיטל שטאַממען וועלוואָס בייאָ
גראָפן אַפּיסל אונטער. אומקלאָרע אַנדייטונגען. צו
פעליקע רמזים און ווייטער גאָרנישט.

איך ווייס אָפּער, אַז אַזוי איז דאָס געוועזן. מיט
דער האַנט אויפן האַרצן שווער איך דערויף: זאָ
וואָהר מיר גאָט העלפע!

איך ווייס נישט אויף וויפּל מיר איז געלונגען אַלע
דינג צו דערציילן און אויסצוזינגען. און אפשר דאָרף
מען טאָקע אַזוי. דאָס סאַמע עצמדיקסטע מוז בלייבן
אַ סוד. דאָס נישט דערזונגענע האָט נישט געוואָלט
דערזינגען ווערן.

וויאָזוי ס'זאָל נישט זיין, איז דאָס ביכעלע אַ פּרוּוו
צו שטעלן אַ דענקמאָל דעם וואַנדערער און דיכטער
וועלוואָל זבאַרזשער און זיין אויסטערלישער ליבע.

דאָס דאָזיקע ביכעלע ווידמע איך רחל אויערבאָך—
אַ מהנה אין ליבשאַפט.

איציק מאַנגער.

יאָסר. אַבענרס, זיבן אוהר

יאָסר. אַבענרס, זיבן אוהר.

דאָס: דריטער יענער.

אדרעס: אַן וואָהלאַגעבאַרענע

פרוי מלכה'לע דער שיינער.

איך האָבע דיינען ליבן ברויז

מיט גראָסער פרייד געלעזן,

דו ביזט נאָך גוט און ליב צו מיר

פונקט ווי דו ביזט געוועזן.

און וואָס דו שרייבסט מיר: „וועלדו קרוין

לאָז אָפּ די גוטע ברידער,

זיי מיינען נאָר דאָס גלעזל וויין

און דיינע שיינע לידער“ —

איז דאָס איין אירטום, מלכה'לע,

דאָס זאָלסטו גוט געדענקען,

איין וואָהרער דיכטער, מלכה'לע,

מוז קענען זיך פאַרשענקען.

דעם ליכט, דער ליבע און דער נאָכט,

דעם רעגן און דעם שלאָך,

דעם טרוים, וואָס האָט אים פלינד געמאַכט,

די שטערנע אויפן דאָך.

דער ווערבע און דעם עפלאבויס,
דעם פייגלכען, וואָס פלייט
און דורך דעם שענקען, מלכה'לע,
ווערט צייטיק ערשט דאָס ליד.

נון, האָסטו מיד פערשטאַנדן וואָהל,
נון, איז דיר אלעס קלאָר —
איך קיסע דיינען לויבן מונד
און דיינע שיינע האָר.

איך קיסע דיינע אויגן דיר
און פלייב אויף אימער דיינער,
איך לויב און ערגעבנהייט
וועלד דער ציגיינער.

פאָסט סקריפטום: ביטע גרויסע דאָרט
די פריינדע אונד בעקאָנטע
און שרייבע:

זבאַרזשער-ערנקראַנץ
יאָסי, פאָסטע רעסטאָנטע.

זאג, מלכה'לע די שוינע

זאג, מלכה'לע די שוינע,
צי געדענקסטו נאך דאָס ליד:
„ס'איז בעסער צו זיין א דאָרן
איידער א פלום וואָס בליט“?

ט'האָב דיר דאָס ליד געזונגען
איידער די באַן איז אַוועק,
איידער די האַרבסטויקע ווינטן
האָבן פאַרוויעט דעם וועג.

די באַן איז אַוועקגעפאָרן
און ס'איז אַוועק די שוה,
איצט וואָרקעט נאָך מיין בענקשאַפט
מיט לידער און מיט בריוו.

ביי לופו סין לופו אין שענקל
זיך איך ביים גלעזל וויין,
א פרומער שמערן פינקל
דורך דער שויב צו מיר אריין.

וואָלט איך געוועזן א שמערן,
וואָלט איך נישט לאנג געטראַכט
און וואָלט מיט א שטילן ציטער
געפאלן אויף דיין ראַך.

און וואָלט איך געווען אַ שניידער,
וואָלט איך געפֿלויגן צו דיר
און מיט מיין גילדענעם פינגערהוט
אַנגעקלאַפט אין דייַן טיר.

וואָלטו אַרויסגעקומען
אין דייַן לאַנגן, געשטיקטן העמד
און די פּרעמד, וואָס האָט דיר געפּאַנגען,
וואָלט מער נישט געוועזן פּרעמד.

„סקאַצֶל קומט“ — וואָלטו געמורמלט,
מיד פּאַרבּעטן אין שטוב אַריין
און ס'וואָלט פּאַרשמעקט אין שטיבל
מיט יונגע ניס און וויין.

בין איך אָבער נישט קיין שטערן
און אפילו קיין שניידער ניט,
איז מיר פּעסער צו זיין אַ דאָרן
איידער אַ בלום וואָס בלייט.

כ'האב, מלכה'לע, א ליר פארפאסט

כ'האב, מלכה'לע, א ליר פארפאסט
און דערצו געמאכט א ניגון:
„דער הלום ווייזט אונז גילדענע פערג
און צום סוף איז עס א ליגן“.

א ראיה האסטו, מלכה'לע,
אָט בין איך דאָ אנימלט,
זיצנדיק ביים גלעזל וויין,
ביים טישל איינגעדרימלט.

האָט מיר דער פויגל פלאטער-פלי
אויף זיינע גילדענע פליגל
געבראכט א בריוועלע פון דיר
פאר'החמ'עט מיט א זיגל.

און אז איך האָב עס אויפגעמאכט
און אָנגעפאָנגען לעזן,
איז עס נישט קיין בריוו געווען
נאָר דו ביזט עט געוועזן.

א שלאַנקע, מיט צעלאַזטע האָר,
ביזטו פאַר מיר געשטאַנען
און ס'האַבן הינטערן פענסטער זיך
צעצווויטעט די קאשטאַנען.

האַסטו געזאָגט: „אוי, וועלדו קרוין,
וואָס כ׳האַב זיך אָנגעליטן“ —
און ס׳האַט דער אַלמער ליפּע-בוים
אויף ס׳ניי גענומען צווייטן.

האַב איך געזאָגט: „גוט, מלכה׳לע,
גוט, וואָס דו ביזט געקומען“
און כ׳האַב מיט מיינע ביורע הענט —
דעם טיש אַרומגענומען.

האַט זיך די שענקערקע צעלאַכט:
„וואָס האָט זיך אייך געטראָפֿן?
איר זענט, ווייזט אויס, הער ערנקראַנץ
ביים טישל איינגעשלאָפֿן.“

ביז איך אַוועק אין מייז האָטעל
און גענומען טינט און פּעדער
און כּדי פאַר היינט און אַלע מאָל
זאָל וויסן עס אַ יעדער.

האַב איך דאָס שיינע ליד פאַרפאַסט
און דערצו געמאַכט אַ ניגון —
דער הלום ווייזט אונז גילדענע בערג
און צום סוף איז עס אַ ליגן.

א פויגל האָט היינט מלכה'לע

א פויגל האָט היינט, מלכה'לע,
געזונגען אויף מיין דאָך:
„דאָרט וווּ ס'ענדיקט זיך די שטאָט,
הויבט זיך אָן דער שלאָך.

טאָ נעם דעם שמעקן, וועלכער קרוין,
אין דער האַנט און שפּאַן,
אויב דו האָסט נישט קיין בילעט
צו פּאַרן מיט דער באַן.

נעכטיקן קענסטו אין פעלד
און עסו, שמעסן... עט!
פון ווען אָן טראַכט עס וועגן פרעס
אַ יידישער פּאַעט?

זע, מלכה'לע די שיינע וואָרט
שוין יאָרנלאַנג אויף דיר,
אַ סימן האָסטו: יעדע נאַכט
פאַרשליסט זי נישט די טיר.”

האָב איך צו אים געזאָגט אזוי:
„העי פויגל פלאַמער=פּלג,
דו ביזט וויזט אויס אַ נעכטיקער,
אַדער נישט פון הי.

און אפשר גאָר אַ שוטה'לע,
וואָס ווייסט נישט מן-הסתם,
אַז צווישן מיר און מלכה'לען
רוישט דער שוואַרצער ים.

און ס'זאָגט דער שוואַרצער ים אזוי:
„העי מענטש'ל, צוציק, שוויג!
שפּאַנען קענסטו אויפן שרייב,
נאָר איבער מיר אַ פּייג...“

און ס'איז דער פּייגל פּלאַטער-פּלי
אדעק פון מיר פאַרשעמט,
און ס'האָט דאָס האַרץ מיר, מלכה'לע,
אַ גאַנצן טאָג געקלעמט.

כ'האָב, מלכה'לע געזונגען

כ'האָב, מלכה'לע, געזונגען
פריי ווי א פויגל אין פעלד:
„איעדער איז א מלך
ביי זיך אין זיין געצעלט“.

איצט, מלכה'לע, דו שיינע
זע איך דעם טעות איין,
ווייל דאָרט וווּ ס'איז דאָ א מלך
מוז אויך א מלכה זיין.

קוים טרעפט זיך אָבער, די מלכה
פאָרט קיין סטאמבול אָדעק
און לאָזט דעם מלך טרויעריק
שטיין ביי דעם וואַסער-ברעג —

איז דער מלך שוין נישט קיין מלך,
נייערט אן אָרעמאָן
און ער איז רק מקנא
דעם טערקישן סולטאָן.

דערפאָר, ווייל זיין מדינה
פאַרמאָגט אַזאַ שיינעם פאַרשוין,
שענער פון שענסטן דימענט
אין זיין גילדענער קרוין.

איך, מלפנה'לע די שיינע,
איך בין עס דער אָרעמאָן
און איך בין עס מקנא
דעם טערקישן סולטאַן.

און נישט נאָר אים, נאָר אפילו
דעם פויגל, דעם וואַלקן, דעם ווינט.
זיי קענען דיר אלע דערגרייכן
אין איין רגע געשווינט.

איך שיק מיט אָט די שלוחים
דיר גרוסן אַ יעדע נאכט —
צי האָפן דיר כאַטשפּי די הברה
אַמאָל די גרוסן געבראַכט?

אויב יאָ, טאָ שיקזשע מיר תּיכּהּ
מיט זיי אָן ענטפער צוריק —
דעם פויגל, דעם ווינט און דעם וואַלקן
געטרוי איך פון תּמיד מיין גליק.

ס'איו, מלכה'לע, נאך האַלבער נאכט

ס'איו, מלכה'לע, נאך האַלבער נאכט,
און פענסטער פּוּיקט דער רעגן
און איך דערמאן זיך יענע נאכט,
ווען מיר האָבן זיך געזעגנט.

איך בין געזעסן נעפן דיר,
געזיפצט געטרלאַכט, באַדויערט
און דאַכט זיך, אז דיין ניי-מצאָרן
האָט אויך מיט מיר געטרזיערט.

נאָר פּלוצים האָסטו זיך צעלאַכט:
„ס'איו, וועלדל, ניכט אונף אימער“—
און דיין געלעכטער, מלכה'לע,
האָט אויפגעשוינט דאָס צימער.

און אין דעם בלענד, דער ליכטיקייט
בין איך מיט דיר געזעסן —
צו קען מען אָט די ליכטיקייט
זאָג, מלכה'לע, פאַרגעסן?

דו האָסט געפלאַפלט און געלאַכט
און איך... איך האָב געזונגען —
דער טרויער איו, אַ שוואַרצע קאַץ,
פונם פּלויט אַראָפּגעשפרונגען.

דו האָסט געזאָגט: „א באַן“ און איך:
„א באַן פירט גאָלד און קאָרן
און ברענגט די לייבע דעם צוריק,
וואָס האָט זי אָנגעוואָרן.“

דו האָסט געזאָגט: „א שוף“ און איך:
„א שוף שווימט איבער ימ'ען,
זי שווימט און שווימט און ברענגט צום סוף
פאַרליבטע לייט צוזאַמען.“

דו האָסט געזאָגט: „ס'איז געווען“
און איך: „ס'וועט ערשט ווערן,
א סימן, זע, אין אונזער שויב
האָט אויפגעשיינט א שטערן.“

און אָט אזוי, די גאַנצע נאַכט,
בין איך ביי דיר געזעסן —
צו קען מען אָט די לייכטיקייט
זאָגן, מלכה'לע, פאַרגעסן?

ס'האָט, מלכה'לע, דער קארשנבוים

ס'האָט, מלכה'לע, דער קארשנבוים
אין גאָרטן זיך צעבלויט —
איך ווייס, דער אַלטער קארשנבוים
ווייל ווערן היינט אַ ליד.

איך עפן אויף דאָס פענסטער שטיל
און זע — אַ פויגל פליט —
איך ווייס דער פויגל צו דער זון
ווייל ווערן היינט אַ ליד.

איך הויב די אויגן אויף און זע
אַ זילבער-וואַלקן ציט —
און ווייס, דער וואַלקן ביי דער זון
ווייל ווערן היינט אַ ליד.

און אַלץ וואָס אַטעמט, לאַכט און בליט,
דער פויגל און דער ווינט,
דער בלינדער בעטלער אויפן ראָג,
די מאַמע און דאָס קינד,

דער קוימענקערער אויפן דאָך,
דער אַלטער מיזעך-יוד,
דאָס בלומען-מיינדל אויפן מאַרק
— זיי ווילן ווערן ליד.

די פען אין טינטער פיבערט, ווארט
און ציט זיך צו מיין האנט —
אין איך — איך טראכט איצט וועגן דיר
דאָרט אין דעם ווייטן לאַנד.

איך זע דיך ביי דער ניי-מאָשין,
אָ הָלום אויף דער וואָך,
און ס'בליצט אַ גאַלדענע פּאַסמע זון
אין דייע שוואַרצע האָר.

אין פענסטער שטייט דער בלומענטאַפּ,
צוויי נעלקן און אַ רויז —
און מיין בענקשאפט ביי דיין שוועל
טוט די סאַנדאַלן אויס.

זי גייט צו דיר אַריין אין שטוב
מיט שטיצע, פרומע טריט
און, מלכה'צע די שיינע, זע —
דו ביזט געוואָרן איר.

דער אָוונט טונקלסט, מלכה'לע

דער אָוונט טונקלסט, מלכה'לע,
א פלאַטערל פלאַטערט קוים
און פאלט אַוועק פאַרמאטערט
צווישן גראָז און טרוים.

אן אַרעמער וואַסער-טרעגער
שלעפט אַהיים זיך מיר —
דער אָוונט, ווי יעדער אָוונט,
האַט שטערן און האַט ליד.

איך שרייב דעם ברייך און טרערן
פאַנעצן דאָס ברייך-פאַפיר —
איך זע דיך שטיין אַ פאַרוויינטע
אינדרויסן ביי דער מיר.

די זילבערנע בראַש, זי בלישטשעט
אויף דיין סאַמעטן קלייד,
וואָס דו האַסט מיט טרויעריקע פינגער
אַליין דיר אויפגענויט.

די שוואַרצע האָר דינע שמעקן
מיט מאַנדל-אײל פאַרקעמט —
אַזוי זעט אויס די ליבע,
וואָס וואַגלט אין דער פרעמד.

אזוי זעט אויס די ליבע,
וואָס האָט קיין מנוחה ניט —
זי שעלט אָנשטאַט צו פענטשן
אירע אייגענע טריט.

די סאָווע איז אויך אַ פּוּגל
די ווערבע איז אויך אַ בוים —
און די ליבע, וואָס האָט נישט קיין האַפּט
צערניט אזוי ווי שוים.

די פענקשאַפט — אַן עלנטער פּוּגל —
פלאַטערט אהין און אַהער
און ברענגט צוריק פון דער ווייטנס
כסדר די אייגענע טרער.

איך שרייב דיר דאָס ברויזל, מלכה,
און ווייט נישט אַליין פאַרוואָס
ס'ווייז זיך מיר זיין אַ פלאַטערל
און אויסגיין אין טיפן גראָז.

אָנמלעט, מלכה'לע, און טרוים

אָנמלעט, מלכה'לע, און טרוים —
דו האָסט געווינט אַ וויג
און און דער וויג האָט שטיל געלאַכט
אונזער ביידנס גליק.

דו האָסט געזונגען: „אוי=לוי=לוי,
דאָס העזעלע אין פעלד
דאָרף האָבן אַ פּאָר שיכעלעך,
האָט עס נישט קיין געלט“.

דו האָסט געזונגען: „אוי=לוי=לוי,
דאָס וועלדעלע אין וואַלד
האָט קיין פעלץ אויף ווינטער ניט,
איז אים נעפעך קאַלט“.

איך בין געזעסן נעבן דיר
און פרום זיך צוגעהערט
און מיינע אויגן, מלכה'לע,
האָבן שטיל געטרערט.

דו האָסט געזונגען: „אוי=לוי=לוי,
איז דאָרף מען לויפן גיך
קויפן פאַר דעם וואַלק אַ פעלץ,
דעם העזעלע אַ פּאָר שוך“.

און דעם מיידעלע אין וויג
צוויי אוירונגעך פון גאלד,
ווייל די מאמעשי האָט עס לויב,
ווייל זי האָט עס האָלד".

איך בין געזעסן נעבן דיר
און פרום זיך צוגעהערט
און מיינע אויגן, מלכה'לע,
זאָפן שטיף געטרערט.

און ס'איז אַ גרויסע, הייסע טרער
געפאלן אין דער וויג
• און האָט און האָט... נו, גאָט זיי דאָנק,
נישט אויפגעוועקט דאָס גליק.

אַ ווינטער-פליג האָט אַרום לאָמפ
געזשומעט — שו שו שאַ —
און אונזער גליק האָט אין דער וויג
שטיף געמורמלט: „מא...“

ס'איז אפשר אמת, מלכה'לע

ס'איז אפשר אמת, מלכה'לע,
און אפשר נאָר אַ טרוים —
דעם דאָזיקן פּרויז דיקטירט מיר
דער אַלטער קאַרשנבוים.

פּיונאַנט, דורכן אָפענעם פענסטער
רוישט ער צו מיר אַרײַן
און ס'צײטערט אױבערן שרײַב-פּאַפּיר
אַ פּאַסטמע לבנה-שײַן.

„שרײַב איר, — רוישט דער אַלטער —
אַז אײך פּיין שײַן מיט יאָרן זאַט,
אַ קאַרשנבוים אָן אַלטער,
אַ פּן שמונים פּמעט.

אײך האָב שײַן אײן מײן לעבן
אַזױפּיל מאָל געפּליט
און לײפּעס האָב אײך גענוג געזען,
וויפּיל געדענק אײך שײַן נױט.

נאָך דײַנע און וועללע זפּאַרזשערס
געדענק אײך אַזױ ווי דײַנע,
ווייל אױבער דער דאָזיקער לײפּע
האַפּן אַלע שטערן געשײַנט.

פארוואס זשע האָט איר זיך ביידע
אויף יאָרן לאַנג צעשוידט?
צי פאָרגינט טאַקע גישט די ליבע
דער ליבע אַ טראָפּן פרייד?

צי פאָרגינט טאַקע נישט די ליבע
דער ליבע אַ טראָפּן גליק?
זעט און פאַלגט אַן אַלטן
און געפינט זיך ווידער צוריק.

אַט דאָרט ווי אַמאָל, אַ שטייגער,
אין גאָרטן נעבן דעם פלוים
און ס'זאָל אייד, אסור, נישט אַרן,
אַז איך וועל ווערן רויט.

זעט און דערפולט די בקשה
פון איינעם, וואָס זשיפעט קוים,
פאַרשאפט אַ בוסעלע נחה
אַן אַלטן קאַרשנבוים."

דער זומער-אָוונט דעמערט

דער זומער-אָוונט דעמערט,
פּוּיגל זינגען — טרי לי לי —
אַלצדינג וואָלט גוט געוועזן,
ווען דו וואָלט געוועזן הי.

איך זע די בענקשאַפט עפנט
די פענסטער פון יעדן הויז
און קוקט מיט געטרויע אויגן
צו אַלע וועגן אַרויס.

ציגיינערטעס וואַרפן קאַרטן
און לעזן אַראָפּ פון דער האַנט:
„זי איז אַ הויכע, אַ שיינע
און ווינט אין אַ פּרעמדן לאַנד.

מלכה טרעף — זי הייסט מלכה,
מלך פּיק — דער סולטאַן,
די מלכה וועט קומען צופאַרן
מיט דער שוף און דער באַן“.

איך שטוי ביים אָמענעם פענסטער
און פיבער, חלום און וואַרט
די ציגיינערטעס און די שטערן
האַפן נישט איינמאַל מיך אָפּגענאַרט.

פונדעסן איז גוט וואָס זיי קומען
אין זומער-פאַרנאַכטן צו גיין,
ווען ס'אָממען דער בענקשאַפט די פלינגל
און דו ביזט איינער אַליין.

די ציגיינערטעס און די שטערן
האַפן נישט איינמאַל מיך אָפגענאַרט,
פונדעסן שטיי איך ביים פענסטער
מיט גלויביקע אויגן און וואַרט.

דער זומער-אַונט דעמערט,
פייגל צוויטשערן טרויגלי —
אַלצדינג וואָלט גוט געוועזן,
ווען דו וואָלט געוועזן די.

א בעמלער האט היינט

א בעמלער האט היינט, מלכה'לע,
געזונגען אונטן אין הויף
און מיט די בלינדע אויגן געגלאָצט
צו אלע פענסטער אַרויף.

ער האָט אַ לידל געזונגען
און די קאטאָרינקע געדויעט
און דעם שכנ'ס שניידער-געזעלן
האָט צוגעברומט שטולערדייט:

„די פענקשאפט און די ליבע
זיי זענען אַ מאָדנע פּאָר,
זיי ליגן זיך איינס דעם צווייטן
כסדר אין די האָר.

די פענקשאפט האָט גילדענע פליגל
די ליבע אַ בעכער מיט סם —
די ליבע לאַכט, ווען די פענקשאפט
רעדט צו איר מיטן גראָם.

זיי יאָגן זיך איינס דאָס צווייטע
ביז די פענקשאפט גייט אויס
און די ליבע שטאַרבט, ווי אַ שמעטערלינג
אויף אַ פאַרוויאַנטער רויף.“

דעם שכנ'ס שניידער-געזעלן
האָט אָפגעזיפצט שווער און טיף —
איך לעג דיר דעם זיפץ און דאָס לידל
אַריין אין דעם היינטיקן בריוו.

און, מלכה'לע, זיי מיך נישט הושר,
אז איך האָב דאָס לידל געמאַכט,
מיין ליבע האָט נאָך לעסאַטע
צו אזא טרויער זיך נישט דערטראַכט.

נאָך אדרבא: מיין בענקשאפט
גלויבט נאָך פסדר און וואַרט
זי זינגט: די אמה'ע ליבע
האָט נאָך קיינעם נישט אָפגענאַרט.

זי זינגט: די בענקשאפט, די ליבע
זיי זענען פון נאָט אַ פאָך —
די בענקשאפט האָט גאָלדענע אויגן
און די ליבע האָט גאָלדענע האַר.